Ioel - Comentarii Jean Koechlin

„Ziua Domnului“ (Ziua lui Iahve sau Ziua lui Dumnezeu) este titlul pe care l-ar putea purta profeţia lui Ioel. Nu este vorba, evident, de o zi având douăzeci şi patru de ore, ci de o perioadă, încă viitoare, când voia lui Dumnezeu se va împlini pe pământ, aşa cum ea este împlinită în ceruri (Matei 6.10). De la căderea omului, acesta, mânat de patimile lui, n-a încetat să facă ce-i place. Am putea deci spune că noi trăim ziua omului. De aceea, când Domnul va interveni pentru a-Şi impune voia, această intervenţie va fi întâi prin lovituri care vor pune capăt mândriei omului. Din punct de vedere moral, în viaţa fiecăruia dintre noi, Ziua Domnului îşi ia startul în momentul în care recunoaştem deplina Sa autoritate asupra noastră.Spre deosebire de Osea, profet al lui Israel, Ioel se adresează lui Iuda. El nu pierde ocazia unei suite de calamităţi, în cazul de faţă a acestor distrugeri succesive produse de diferite specii de lăcuste. Puţine spectacole sunt atât de impresionante ca invazia lăcustelor-de-fâneţe, migratoare în Orient. Să ne imaginăm această armată considerabilă, de miliarde de insecte, abătându-se asupra unui ţinut fertil şi transformându-l brusc într-un deşert…Pornind de la acest dezastru din timpul său, Ioel trece la o calamitate încă viitoare: invazia Asirianului.

Acest nor de asediatori feroce, având-l în frunte pe nelegiuitul şi orgoliosul Asirian, este numit de Domnul ca fiind armata Lui (v. 1, 25), pentru că asirianul nu este decât un executor al Cuvântului Său: „nuiaua mâniei“ Sale (Isaia 10.5). Atunci când noi trecem prin disciplină, să nu pierdem niciodată din vedere Mâna credincioasă care a dispus-o. Acest eşec, această nepotrivire, acest accident … vin de la Domnul. Să nu semănăm cu un copil care, cu naivitate, crede că va scăpa de corecţie ascunzând nuiaua cu care se aşteaptă să fie lovit. Ne este prezentat acest asalt gigantic, „cum n-a mai fost niciodată“ (v. 2). Trece peste ziduri ca o maree căreia nimic nu-i stă în cale şi pătrunde până în case. Aceeaşi invazie este numită în altă parte: „urgia care copleşeşte“ (Isaia 28.15). Această viziune de coşmar nu este oare pusă înaintea poporului întâi pentru a-i trezi conştiinţa? „Chiar şi acum“ este timp pentru el – este timp pentru toţi – pentru întoarcerea la Domnul din toată inima, „cu plâns şi cu jale, … pentru că El este milos şi plin de îndurare“ (v. 12, 13; citiţi Iacov 5.11). „Sunaţi din trâmbiţă în Sion“, repetă profetul (v. 1, 15; vezi Numeri 10.9); este imaginea rugăciunii insistente a credinţei! Astfel, în ceasul pericolului, Domnul Îşi va aminti de ai Săi.

„Întoarceţi-vă la Domnul! – invita versetul 14 – Cine ştie dacă nu Se va întoarce şi … va lăsa după El o binecuvântare?“ Cine ştie? În ce ne priveşte, ştim bine că Dumnezeu nu rămâne niciodată insensibil la lacrimile şi la rugăciunile fierbinţi înălţate de ai Săi. Mişcat de compasiune, El Îşi înmulţeşte în grabă promisiunile: distrugerea definitivă a vrăjmaşilor poporului, abundenţă de bunuri materiale, compensând şi chiar întrecând cu mult pierderile suferite (v. 25). Dar cea mai preţioasă dintre aceste binecuvântări pe care El le „lasă în urma Lui“ este Duhul Său, răspândit cu generozitate peste copiii lui Israel, ca mărturie pentru întreaga lume (v. 28). Acest timp este încă în viitor, pentru că Israel nu este nicidecum gata să primească acest dar. Petru însă, în ziua Cincizecimii, s-a folosit deja de acest pasaj pentru a le explica iudeilor ceea ce tocmai se petrecuse (Fapte 2.17).„Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit“, afirmă versetul 32, citat în Fapte 2.21 şi în Romani 10.13. A chema înseamnă a apela în rugăciune, a invoca acest Nume, cel al lui Isus, singurul prin care trebuie să fim mântuiţi. În mijlocul celui mai mare necaz, Dumnezeu va salva – şi salvează acum – pe oricine se întoarce spre El. „Pocăiţi-vă … şi veţi primi darul Sfântului Duh“ (Fapte 2.38). Ce promisiune autentică astăzi, valabilă şi pentru tine!

Restabilirea lui Iuda şi a Ierusalimului va fi însoţită de judecarea naţiunilor. Acestea vor face atunci o tragică descoperire: Împrăştiind pe Israel, împărţind între ele ţara Lui (v. 2b), ele vor fi atacate de Însuşi Dumnezeu. „Ce aveţi voi cu Mine?“ este întrebarea teribilă care coboară direct din cer (v. 4). Saul din Tars va învăţa şi el că, urmărindu-i pe creştini, Îl persecuta pe Isus (Fapte 9.4,5).Printr-o răsturnare completă a situaţiei, aceste naţiuni vor cunoaşte soarta pe care a suferit-o, din cauza lor, poporul lui Dumnezeu. „Răsplata“ lor se va întoarce chiar peste capul lor, confirmând astfel un principiu de neclintit al guvernării lui Dumnezeu (vezi Geneza 9.6; Judecători 1.7 etc.). În totalitate oarbe, aceste naţiuni îşi vor fi prelucrat ele însele propria ruină odată cu forjarea armelor. Atunci Judecătorul suprem le va convoca chiar la locul dezastrului lor (v. 9-12). „Mulţimi în Valea Hotărârii!“ (v. 14). Acest sinistru „cules de vie“ va constitui cel din urmă act ce va introduce Ziua Domnului (Apocalipsa 14.18-20). De atunci înainte, harul va putea curge din plin pentru un popor curăţit (v. 21). Şi, pentru că va fi curăţit, ca o favoare supremă, Dumnezeu Însuşi Îşi va face locuinţa în mijlocul lor.